

KIZI ZEYNEB O'NU (S.A.V.) ANLATIYOR

Ben Zeyneb. “Babasının süsü” Zeyneb. Allah Resulü babacığım vermiş bu ismi bana. Doğumuma öyle sevinmiş öyle mutlu olmuş ki Kâbe'deki sohbet arkadaşları hayret etmişler O'na. Doğan çocuğu “kız” olan biri nasıl böyle sevinir diye şaşırılmış, hatta kendi aralarında fısıldaşıp ayıplamışlar.

Anneciğim doğum sancıları çekerken, şefkat ve merhamet timsali babacığım Kâbe'ye sığınmış. Çok sevdiği eşi ve benim için Rabbine el açıp dualar etmiş. Anneciğim kolaylıkla doğum yapsın, ben de sağlıklı dünyaya geleyim diye yalvarıp yakarmış. Sonra Kâbe'nin gölgesinde sohbet eden Mekkelilerin yanına oturup muhabbetlerine eşlik etmiş.

İkinci serinliğinin şehri ferahlattığı bir vakitte annem de ferahlamış. Babacığıma haber vermesi için yanındaki kadınlardan birini Kâbe'ye yollamış. Kadının suratı asıkmış, kötü haber taşıyan birinin edasıyla uzaktan babama bakmış. Babacığım endişe ve korkuyla yerinden fırlamış.

“Hatice’me bir şey mi oldu? Yavrum nasıl?” diye soruları art arda sıralamış.

Gelen kadın yüzünü öne eğmiş, utana sıkıla,
“İkisi de iyi... Ama çocuk kız!” demiş.

Babacığımın yüzünde güller açmış. Allah’a hamd edip şükür secdesine varmış. Önceden hazırladığı hediye, haberci kadına verip teşekkür üstüne teşekkür etmiş. Kadın da onları izleyen diğer insanlar da şaşırıp kalmışlar. Cahiliye âdetlerinin yaşandığı bugünlerde “kız babası” olmak kadar utanç verici bir şey yokmuş oysa. Zannetmişler ki babam da öyle tepki verecek, yüzünü öne düşürüp kahredecek, utancından yerin dibine geçecek...

Tam aksiyemiş yaşananlar. Babam, koşar adım evimize gelmiş, beni sevinçle kucağına almış, öpüp koklamış. Anemi tebrik etmiş, doğuma yardımcı olan kadınlara teşekkürler ederek onları da hediyelere boğmuş. O gece evimizde bayram sevinci yaşanmış.

Sabah, gün ışıyınca yine Kâbe’de almış soluğu babacığım. Dostlarıyla, arkadaşlarıyla sevincini paylaşmak istemiş ama bu durum insanların alışık olduğu bir şey değilmiş. Sevincini yadırgayıp ayıplayan ve laf atanlar olmuş. Ama geri adım atmamış güzeller güzeli babacığım.

“Ben kız babası olmakla iftihar ediyorum,” demiş. “Onu bize bağışlayan Rabbime şükürler olsun.”

Sıra gelmiş akika kurbanı kesmeye. Bu da erkek çocuklar için uygulanan bir âdetmiş bugünün toplumunda. Çocuk yedi günlük olduğunda bir kutlama yapılır; konu komşu, eş dost çağrılır, yenilir içilir, anne-babalar mutlu-

luklarını paylaşmışlar. Ama dediğim gibi sadece erkek çocuklar içinmiş bu gelenek. Kız babası olmayı şeref sayan babacığım bu âdeti de yıkmış ta o günlerde.

Doğumumun yedinci günü anneciğim erkenden kalkmış, ev işlerine yardımcı olan kadınlarla birlikte hazırlıklara başlamışlar; babacığım da pazara gidip bir koç satın alıp kurban etmiş. Şaşkınlık had safhadaymış. En yakın akrabalarımız bile bu neşenin, sevincin, kutlamanın anlamını idrak edememişler. Sofralar serilmiş, ziyafetler verilmiş ve en önemli şeye sıra gelmiş: İsmimin konulmasına...

Babacığım beni kucağına almış, herkesin huzurunda “babasının süsü” anlamına gelen ismimi koymuş: Zeyneb. Ardından hayırlı bir evlat olmam ve sağlıklı büyümem için dualar etmiş.

Annem ertesi gün beni sütanneye vermiş. Bu, çocukların daha iyi ve sağlıklı büyümesi için bir gereklilikti bizim buralarda. Babamı da çocukken sütanneye vermişler, dört yıl boyunca Sa’doğulları yurdunda Halime annenin yanında kalmış. Benim sütannem o kadar uzakta değilmiş. Babamın halası Safiyye’nin cariyesi Selma Hanım sütannelik yapmış bana. Onun şefkatli kollarına sığınmış, birkaç yıl onun sütünü emmişim. Anneciğim de sık sık beni ziyarete gelir ya da sütannemi eve davet eder, ikramlarda bulunur, hediyeler verirmiş.

Buraya kadar yaşananları ben hatırlamıyorum tabii. Annemden dinlediklerimi size anlattım. Ama bundan sonra yaşadıklarımı biraz hayal meyal, biraz açık seçik, biraz da tüm berraklığıyla hatırlıyorum.

Aklım ermeye başladığında üç kız kardeşi olan bir ablaydım. Ben bir yaşındayken vefat eden bir ağabeyim varmış: Kasım. İki yaşında vefat ettiğini söylerdi annem. Ona o kadar çok üzölmüş ki hâlâ anlatırken gözünden yaşlar gelirdi.

“Baban olmasaydı o acıya katlanamazdım yavrum,” derdi. “Beni O teselli etti, üzüntümü O hafifletti. Kalbimin sızısını O dindirdi.”

Babamın böyle bir özelliğı vardı. Pek çok güzel hasleti gibi bu hasleti de O’nu çok yüce bir insan yapıyordu. Allah’a olan imanını, tevekkölü, teslimiyeti harikuladeydi. O da üzölürdü ama isyan etmezdi, gözünden yaş gelirdi ama sessiz akan bir nehir gibiydi; çağlamaz, taşkın akan sular gibi etrafı yıkıp dağıtmazdı. Çevresine de bu sükûneti, bu mütevekkil hâli yansırđı. Teselli eder, rahatlatır, huzur verirđi, insan güzeli babacığım!

Kız kardeşlerimden bahsettım az önce. Rukiyye, Ümmü Gülsüm ve Fatıma. Oyun arkadaşlarım, can yoldaşlarım, sırdaşlarım. Rukiyye benden iki yıl sonra, Ümmü Gülsüm ile Fatıma da ondan sonra birer yıl arayla dünyaya geldiler. Kardeşlerimin evimize çiçek gibi açtıklarını dün gibi hatırlıyorum. Özellikle Fatıma’nın doğduğı günü hiç unutmam. Beş yaşındaydım, ailece bayram etmiştik. Hele babamın o günkü sevincini görmeliydiniz. Yerinde duramıyor, dilinden şükür ifadeleri eksik olmuyor, fakir fukaraya sadakalar dağıtıyordu.

Babam o günlerde ticaretle uğraşırdı. Annemin önceki eşlerinden kalan yüklü miktarda bir serveti ve Yemen ve Şam taraflarına giden kervanları vardı. Babacığımın evlendikten sonra ticari faaliyetleri O'na devretmiş, kendisi ise evde bizimle ilgilenerek hayatına devam eder olmuştu.

Babamın güvenilir bir tüccar olduğunu hep duyardım. Kimseyi aldatmadığı, asla yalan söylemediği, aleyhine bile olsa doğruluktan şaşmadığı söylenirdi. Bundan dolayı herkes O'nunla alışveriş yapmak istermiş. Çocuk dünyamda beni etkileyen en mühim şeylerden biri de buydu. Babası hakkında tüm Mekkelilerin iyi konuştuğu, güzel şahitliklerde bulunduğu bir evlat olmak elbette gurur verici bir şeydi. Kendimi daha bir güçlü hissedirdim; daha onurlu, daha öz güvenli.

Genç kızlığa adım attığım günlerde babacığım ticari işlerini yardımcılara devrederek Hira'da vakit geçirmeye başladı. Bazen birkaç gün, bazen bir hafta Nur Dağı'ndaki bu mağarada kalır, tefekkür eder, Rabbiyle baş başa kalırdı. Toplumdan uzak durmayı tercih ederdi. Bugünlerde O'nu daha az görmeye başlamıştık. Özlüyorduk O'nu. Eve gelir gelmez etrafını sarıyorduk. Anneme sorardım:

“Babam niye Hira'da kalıyor anne, evimiz daha rahat değil mi? Dağın başında, ıssız bir mağarada yaşamak zor değil mi?”

Anneciğim de izah ederdi:

“Allah, O'nu büyük bir göreve hazırlıyor yavrucuğum. O ne yapacağını iyi bilir” derdi.

Büyük görevin ne olduğunu anlayacak yeterliliğe sahip

değildim o yaşlarda. Ama anneciğim O'nu gençliğinden beri tanıdığı, O'nun hakkında Yahudi ve Hıristiyan âlimlerin söylediklerini bildiği, en önemlisi kendisi de O'nda bazı alametleri fark ettiği için kutlu bir hazırlığın içinde olduğunu tahmin ediyordu. Bizi de teselli ediyor, babamın yokluğunda üzerimize daha fazla titizleniyordu. Ah güzel, fedakâr anneciğim benim.

Evin büyük kızıydım, genç kızlık çağımı yaşıyordum. Giyimime kuşamıma dikkat ediyor, saçlarımı yağlayıp güzelce tarıyor, annemin kokularından sürüyordum. Kardeşlerimle ilgilenirken kendi çocuklarımı da hayal ediyordum bir yandan. Yarın bir gün ben de anne olursam diyordum kendi kendime; şöyle yaparım, yavrularımı böyle yetiştiririm, onların ihtiyaçlarını şöyle gideririm diye düşüncelere dalıyordum. Her ne kadar saklamaya çalışsam da müstakbel eşimi de hayal ediyor, kimlerin olabileceğini teker teker gözümün önünden geçiriyor, yakın çevremdeki Mekkeli gençleri değerlendirip gönlüme mukabil bir gönül bulmayı arzu ediyordum.

Bir gün evin avlusunda, teyzemle annemin fısıltıyla konuştuklarını gördüm. Dikkatimi çekti. Kardeşlerimin oyununu izlerken gözüm bir yandan da onları takip ediyordu. Bir ara, önce annemin sonra da teyzemin bana kısa süreli bakışlar attıklarını fark ettim. Kendilerini izlediğimi anlayınca ikisi de gözünü benden çevirdi.

Hâle teyzem evimize çok sık gelirdi. Annemle ikisi bir-

birlerini çok sever, çok iyi anlaşır, pek çok şeylerini paylaşırlardı ama hiç böyle yapmazlardı. Benden ne saklıyorlardı acaba, bana niye öyle bakmışlardı ki?

Teyzem gider gitmez annemin yanında aldım soluğu. Gülümsedi canım annem, beni kendine çekip alnıma bir öpücük kondurdu.

“Güzel kızım,” dedi. “Annesinin bir tanesi. Taze çiçeğim!”

“Anne neler oluyor?” dedim merakla. “Teyzemle niye öyle fısır fısır konuşuyordunuz? Benden ne saklıyorsunuz?”

Gülümseyen gözlerle beni okşadı anneciğim. Kalbinin sıcaklığını ta içimde hissettim.

“Teyzen seni çok beğeniyor, Zeyneb’im” dedi.

“İlk defa görmüyor herhâlde,” dedim. “Doğduğumdan beri teyzem o benim.”

“Yok, öyle değil. Seni her zamankinden farklı görüyor şimdi.”

“Canım annem, lütfen söyler misin, farklı olan ne?” diye üsteledim.

Annem ellerimi tuttu, bakışlarıyla kalbime sıcacık aktı.

“Senin, gelini olmanı istiyor. Ne dersin?”

Kıpkırmızı oldum, nefesim kesildi. Dilim lal oldu. Önüme bakmakla yetindim sadece.

Tekrar sarıldı bana anneciğim, sırtımı sıvazladı. Başımı yerden kaldırdı, iki eliyle yanaklarımı okşadı.

“Artık evlilik çağına geldin güzel kızım,” dedi. “Teyzenin oğlunu hepimiz tanırız. Sen de tanırsın, daha dün ka-

dar birlikte oyunlar oynardınız. Evimizin bir ferdi gibiydi Ebü'l-Âs.”

Ebü'l-Âs'ı çok iyi tanıyordum elbette. Benden birkaç yaş büyüktü. Çocukluğumuz birlikte geçmişti. Bu zamana kadar birbirimizi hiç üzmemiş, hiç kırmamış, hep güzel anılar biriktirmiştik. Çok iyi anlaşılan oyun arkadaşlarıydık. Ama şimdi düşününce... Onunla bir yuva kuracaktım, bir hayatı paylaşacaktım, çocuklarımız olacaktı, onların sorumluluğunu birlikte alacaktık. Olur muydu ki?

Kelimelerim biraz heyecan biraz utançla çıkmıştı dudaklarımdan:

“Sence olur mu?”

“Sen olur dersen bence de olur.”

“Peki babam biliyor mu?”

“Henüz bilmiyor ama söylerim. Önce senin fikrini öğreneyim dedim.”

Babama sonsuz güvenim vardı. O'nun hiç yanlışını görmemiş ve işitmemiştım. Alışveriş yaparken de arkadaş seçerken de hep doğru tercihlerde bulunurdu. İnsanları tanımada, isabetli kararlar vermede O'nun üstüne yoktu. O tamam derse benim için de tamamdı.

“Babam tamam derse...” dedim, gerisini getirmedim. Annem anlamıştı. Tebessümünü yüzüne yayarak bana sımsıkı sarıldı yeniden, ellerini saçımında gezdirdi, alınma sıcacık bir buse daha kondurdu.

Bu saatten sonra kalbimde kelebekler uçuşmaya, ruhumda yıldızlar parıldamaya başladı. Evlilik hayali kurduğum insanın bu kadar yakınımında olmasına şaşırmadım

değil. Ebü'l-Âs da aklımdan geçen gençler arasındaydı ama çocukluk arkadaşımı, hiç o gözle bakmamıştım ki ona. Böyle diyorum ama sonra düşününce, onun bana son günlerde bakışında bir farklılık olduğunu ve muhabbet yüklü anlamlar içerdiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Bir seferden dönüşte bana elbiselik bir kumaş getirmişti. Bizim buralarda bulunmayan çok özel, ipekten bir kumaştı. Belki de bununla bana ilk mesajı vermişti.

Ebü'l-Âs'ın yaşı gençti ancak kısa sürede Mekke'nin önde gelen tüccarlarından biri olmayı başarmıştı. Bizim buralarda insanlar erken olgunlaşır. Hayat şartları, ekonomik zorluklar, toplumun gereklilikleri çabuk büyütür bizleri. O da öyleydi. Güvenilirliği ve dürüstlüğüyle tanınır olmuştu. Tıpkı babam gibi. Alışverişinde hile yapmaz, emanet aldığı malı aynen iade eder, kâr ettiyse fazlasıyla öder, çok kazanayım diye yalan söylemezdi. Bildiğim kadarıyla “el-Emin” lakabına sahip babacığımın sonra bu lakapla anılan ikinci insandı. Biri kışın diğeri de yazın olmak üzere yılda iki kez ticaret kervanına mihmandarlık ederdi. Yaklaşık yüz devesi ve iki yüzü aşkın adamıyla zamanın en büyük tüccarlarından biriydi.

Gece gözüme uyku girmediydi. Bir sağa döndüm, bir sola. Kalktım, oturdum yatağımın ortasında. Sonra bahçeye çıktım, gökyüzünde parlayan aya baktım, sonra yıldızlarla baktım. Sevgisi kalbime düşmüştü Ebü'l-Âs'ın, baktığım her yerde onu arar olmuştum.

Anneciğim babamla konuşacaktı bu gece. Kızlarını çok seven babacığımın, anneciğimi dinlerken ona bakışı haya-

lime geldi. Annem inci tanelerini dizer gibi tane tane konur, babacığım da dizdiği inci gerdanlığı alır tekrar onun boynuna kondururdu. Gülünü koklar gibi dinlerdi, bal şerbetini yudumlar gibi içine çekerdi onun kelimelerini.

Yıldızlarla sabahı ettim, güneşle birlikte güne merhaba dedim. Bahçeye ilk çıkan babam oldu. Beni görünce çiçek çiçek açan tebessümüyle selamladı.

“Sabahın hayırlı, günün bereketli olsun yavrucuğum” dedi.

“Senin de babacığım” diyerek sarıldım O’na. Kokusunu içime çektim, yanağının sıcaklığını yanağımda hissettim.

Ve anneciğim göründü odasının kapısında. Gülümsedi ve gözüyle “tamam” işareti yaptı.

Heyecandan elim ayağıma dolaştı, içeriye koştum, bir köşeye sığındım. Ben şimdi gerçekten evlenecek miydim, ayrı bir yuvam mı olacaktı, Ebü’l-Âs kocam mı olacaktı? İnanılır gibi değildi.

Birkaç gün sonra teyzemle Ebü’l-Âs hediyelerle evimize geldiler. Ebü’l-Âs’ın babası vefat etmişti. En güzel kıyafetlerimi giyerek yanlarına çıktım. Müstakbel eşimin bana sevgi dolu bakışıyla ayaklarım yerden kesildi. Yağmurun pıtır pıtır yağması gibi gönlüm aşk yağmuruna tutuldu. Konuşuldu, muhabbet edildi ve düğün tarihi belirlendi. Herkes çok mutluydu. Kardeşlerim yanımdan ayrılmıyorlardı. Onlarda heyecanla karışık, ayrılık acısının izlerini görüyordum. Ancak beni rahatlatmaktan da geri durmuyorlardı.

Düğün hazırlığını hep birlikte yaptık. Babam, annem, kardeşlerim hepimiz... Evden çıkacak ilk gelindim. Anne-

çiğim her şeyin yerli yerinde olması, düğünde bir aksaklık yaşanmaması için titizlendikçe titizlendi. Düğün için gerekli şeyler için gelecek ticaret kervanlarını gözetmek üzere çarşıya adamlar gönderdi. Babacığım, yeni kuracağım yuvamda ihtiyacım olacak şeyleri bizzat kendisi alıp getirdi. Ve hayatımın en önemli günlerinden biri olan düğün günüm gelip çattı.

Ebü'l-Âs düğün yemeği için güzel bir deve satın alıp düğünden önce kestirip hazırlattı. Akraba, dost, arkadaş ve komşularımıza haber göndererek hepsini davet ettik. Gelen misafirlerle tek tek ilgilendik, nikâh kıyıldıktan sonra ise güzel bir düğün yemeği ikram ettik.

Sıra hediye vermeye gelmişti. Herkes imkânı ölçüsünde bir şeyler taktı ama annemin sıcacık ve şefkat kokan elleriyle boynuma taktığı gerdanlık hepsinden daha değerliydi ve çok özeldi. Bu gerdanlık hayatımızda çok önemli bir rol üstlenecekti. Karı-koca olarak bulduğumuz bugün gibi ileride yine bizi buluşturacak, duygulu sahnelerin yaşanmasına sebep olacaktı. Tabii o gün henüz bunları bilmiyordum.

Ebü'l-Âs'la kısa sürede birbirimize uyum sağlayarak mutlu bir çift olduk. Yakın çevremizin anlattığına göre ilk günden itibaren insanların imreneceği, gençlere örnek gösterilecek bir aile olmuştuk. Babacığım şehirde olduğu vakitlerde neredeyse her gün kapıdan hâlimi hatırımı sorar, derdim sıkıntım var mı yok mu öğrenmek isterdi. Mut-